'Αληθινές ίστορίες

ΕΣΤΙΑ ΜΟΛΥΝΣΕΩΣ

Κάθε εβδομάδα, ό κύριος Λάμπης, μὲ τὶς φασινὲς του ἰδέες, ὅλο καὶ κάτι θὰ βρῆ γιὰ νὰ μοῦ χαλάση τὸ κέφι, τοὐλάχιστον γιὰ τρεῖς ἡμέρες. Τὶς ὑπόλοιπες, δόξα σοι ὁ Θεὸς τὶς περνάω καλά.

...ον παραμερίζω; Συγγενὴς φίλοι μου, συγγενὴς καὶ μάλιστα στενός. Τὰ ὑπόλοιπα ἐννοοῦνται....

Ἤρθε λοιπὸν πρωΐ—πρωΐ καὶ Κυριακάτικα ὁ φασαριάκιας, μὲ ξύπνησε, μοῦ τράβηξε τὰ σκεπάσματα, μέ εἶπε καὶ τεμπελχανὰ καὶ τέλος μὲ ἀνάγκασε μὲ τὶς ἐνοχλητικὲς του σάχλες νὰ σηκωθῶ.

"Αν δὲν ἤτανε στὴ μέση ἡ Φωτοῦλα μου θὰ τὸν πέταγα ἔξω τὸ φίλο καὶ θὰ γλύτωνα μιὰ καὶ καλή, ἀλλὰ λεπτὴ ἡ θέσις μου ἐλέπετε. "Ομως νὰ μοῦ τὸ θυμάστε, γρήγορα θὰ χοντρύνη.

—Τί συμβαίνει, Λάμπη, τοῦ εἶπα μισοκοιμησμένος. Ποιὰ σοφὴ ἰδέα σ' ἔφερε πάλι μπροστά μου;

Ὁ Λάμπης ὁ συγγενής, μοῦδειξε ἕνα μάτσο πετονιές, ἕνα κοφινάκι, μοδωσε κάτι ῥρωμοσαρδέλλες κάτω ἀπὸ τὴ μύτη καὶ μοῦ εἶπε:

—Τάκη, δὲν πιστεύω νὰ μὴν συμφωνῆς; "Εχω ῥρεῖ ἕνα μέρος γιὰ ψάρεμα (διάβαζε ρουφιχτὰ) «μτε» μούρλια καὶ φίλησε τὰ δάχτυλά του.

—Δηλαδὴ Λάμπη ἔχουμε ταξεῖδι;

—"Οχι ἀδελφέ δυὸ ὅμματα. Ἀληθινὸ ἐῤῥμια σοῦ λέω. Θὰ κάνουμε καὶ ὄραιο μπάνιο. "Αντε ντύσου.

Ντύθηκα λοιπόν, εἶπα στὴ Φωτοῦλα μου νὰ ἑτοιμάση τὸ μεγάλο τηγάνι καὶ ξεκινήσαμε. "Οταν φτάσαμε στὴ Γλυφάδα, ὁ Λάμπης τέντωσε τὸ χέρι του λέγοντας.

—Τάκη, νὰ ἐδῶ εἶναι καὶ μοδειξε τούς ὀγκολίθους.

—'Εδῶ!!! ἀπήντησα. Μὰ χριστιανιά μου, ἐδῶ δὲν γίνονται τὰ ἔργα γιὰ τὸ κριπῆδωμα τῶν ὑπερωκεανείων;

—Γινόσανται Τάκη μου, ἀλλὰ ὄχι γιὰ τὰ ὑπερωκεάνεια πού λές. Γιὰ τούς ψαράδες τούς ἐρασιτέχνες τὸ φιάσανε. Καὶ νὰ μοῦ τὸ θυμᾶσαι, τοὐλάχιστον δσο θὰ ζοῦμε, ἐδῶ θὰ ψαρεύουμε!!!

Χαμογέλασα γιὰ τὴν προφητεία του, ἔῤῥερα ἀκόμη μερικοὺς διστάγμούς, μὰ στὸ τέλος ὁ καταφερτζῆς μὲ ἔπεισε. "Υστερα δρασκελήσαμε ἀκροβατικῶς τὶς κοτρῶνες, μοῦ κόπηκε δυὸ τρεῖς φορὲς ἡ χολή, ἄλλη μιὰ σφηνώθηκε τὸ πόδι μου σὲ μιὰ τρύπα καὶ τέλος φθάσαμε στραπατσαρισμένοι στούς ὀγκολίθους.

"Αν ἐβλεπε ἡ Φωτοῦλα μου τὰ πρῶτα φρεσκοσιδερωμένα καὶ καθαρὰ ροῦχα μου, θὰ ἄρχιζε πάλι τὰ «προκομένε μου» καὶ τὰ «ξεσκλήμου». 'Αλλὰ δὲν μ' ἐβλεπε καὶ ἀκολούθησα τὸν Λάμπη ἀπὸ κοντά.

Δυσκολευτήκαμε πολὺ γιὰ νὰ ῥοῦμε ἕνα μέρος κατάλληλο γιὰ τὴ δουλειά πού θέλαμε καὶ ἀφοῦ κάποτε κατεβήκαμε καὶ γδυθήκαμε ἀφήσαμε τὰ ροῦχα μας στὸν ὀγκόλιθο, πάνω ἀκριβῶς ἀπ' τὰ κεφάλια μας. Καὶ ἀρχίσαμε τὸ ψάρεμα. Πιὸ πέρα, μιὰ παληοπαρέα, ἀπὸ πεντ' ἕξη δεκατριόχρονους γαβριάδες τραγούδαγε παθιάρικα τὸ «Μάγκας ὑγῆκε γιὰ συργιάνι γιὰ κανὰ τεκέ».

—Λάμπη τοῦ λέω μᾶλλον, τὸ τρίτο Πανεπιστήμιο χτίζουνε ἐδῶ. Δὲν ἀκοῦς τούς..... φοιτητάς. Τὸ ῥίξανε ἀπὸ τώρα στὶς ἀνώτερες σπουδές.

«Τσιμπαγε» ὅμως κείνη τὴ στιγμὴ κι' ὁ Λάμπης δὲν μοῦδωσε σημασία. Σὲ λίγο δυὸ τρεῖς πιτσιρικάδες ἀπὸ τὴν Ἰδια παληοπαρέα ἤρθαν καὶ στάθηκαν πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας καὶ ἄκουσα τὸν πιὸ ζωηρὸ νὰ λέη.

—'Αγόρι, ῥὲ ἀγορᾶκι, πετᾶς μιὰ τσιγαριὰ κι' εἶμαι χαρμανὴς ἀπὸ τὸ μπάνιο!!!

Κύτταξα γύρω μου γιὰ τὸ ἀγορᾶκι, ξανακύτταξα, κι' ὅταν διεπίστωσα τέλος ὅτι αὐτὸ ἤμουν ἐγώ, γύρισα πίσω θυμωμένος.

—Δὲν ντρέπεσαι ῥὲ παληόμουτρο, τοῦ λέω. Μιὰ μπουκιὰ παιδὶ νὰ κατπίζης. Οὔ νὰ μοῦ χαθῆς, νὰ μοῦ χαθῆς.

'Απάντησις.

—Καλὰ μωρὲ ἀδερφάκι μου, δὲν σ' εἶπαμε καὶ καμπούρη. Οὔτε νὰ μᾶς κάνης τὸν προφέσορα. Τὸ καπνίζουμε πέντε χρόνια τὸ ἀτιμο. "Αντε ξυλώσου. Στὸ τέλος ῥὲ ἀγόρι στὸ λεπτοτερο. Ναι μοῦ πέτυχε ἀνεβέστατα στὰ μοῦτρα τρεῖς δεκάρες.

"Ηξερα, ὅτι ἡ νεολαία μας ἔχει παραστρατήσει, ἀλλὰ ποτὲ δὲν φανταζόμουνα σὲ τέτοιο ἀηδιαστικὸ καὶ ἐπικίνδυνο σημεῖο, γιαυτὸ περιορίστηκα νὰ τὸν πυρπολήσω μὲ τὸ δεξί μου μάτι τόσο ὥστε τὸ στιφὸ ἀντράκι τῶν ἕνα καὶ εἴκοσι ἑκατοστῶν νὰ στρίψη ἀλλὰ γαλλικὰ ἐλαστημῶντας τὰ θεῖα. "Υστερα ξεχαστήκαμε στὸ ψάρεμα καὶ στο μπανιο.

Στὶς δύο καὶ τέταρτο, τὸ ρωλόϊ τῆς κοντεινῦς ἐκκλησίας μᾶς θύμησε ὅτι εἴχαμε σπίτια καὶ Φωτοῦλες.

—Λάμπη, τοῦ λέω, μαζύ σου ποῦπλεξα θάχω πάλι φωνές. Καὶ μάζεψα ῥιαστικὰ τὰ κόπια μας (ἕξη γόπες) καὶ ἀνεβήκαμε νὰ ντηθοῦμε.

Τὰ ῥλανάκια ὅμως τὰ ἀσύδοτα, εἶχανε κάνει ἔξυπνα καὶ νοικοκυρίσα τὴ δουλειὰ τους χωρὶς νὰ πάρουμε μυρουδιά. Στὸ μέτρημα ἐγὼ ὄῃκα ἕλλειμμα ἕνα πουκάμισο καὶ ἕνα ζευγάρι γυαλιά, κι' ὁ ἐξυπνάκιας ὁ συγγενὴς μου τὸ παντελόνι καὶ τὰ παπούτσια του. Ψάξαμε, ξαναψάξαμε, ῥωτήσαμε, ξαναρωτήσαμε, μὰ τὸ ἔλλειμμα ἔμενε πάντοτε τὸ ἴδιο. Μ' ἄ προχειρο λογαριασμὸ, διαπιστώσαμε ὅτι ἂν ἄδαμε λίγα ἀκόμη θὰ ἀγοράζαμε ἕνα καρχαρία, (τόσο περίπου μᾶς στοίχισαν οἱ ἕξη γόπες). Καὶ ἐγὼ μὲν τόῤῥιζα στὸ καλαμπούρι ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁ συγγενὴς μου ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα ἔμενε ἀμίλητος καὶ ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη